

העסקה הטובה

פקיסטאן

בצריף קטן ליד מטע גדול חי חוטב עצים זקן עם אשתו. במטע ליד הגדר עמד עץ אגס גדול וענפים אחדים שלו נתלו מעבר לגדר, מעל חצרו של חוטב העצים הזקן. הענפים היו מלאי פירות, בחלקם בשלים כבר. בעל המטע ריחם על הזקנים העניים והחליט "מילא, אם אגסים אחדים יפלו אצלם בחצר, ניתן להם ליהנות מהפרי." הזקנים, רעבים תמיד, בתאבה הביטו על האגסים הזהובים ואמרו תמיד "אלוהים, שלח רוח חזקה כדי שתפיל אלינו מה שיותר מהפרי הבשל הזה." אך משום מה הרוח תמיד פסחה על העץ והזקנה יכלה להאכיל את בעלה בלחם יבש בלבד והוא נאלץ לעבוד כמו קודם. עם הזמן נחלש חוטב העצים ובקושי יכול היה לעבוד לפרנסתו.

ויום אחד הודיע הזקן לאשתו שאין לו יותר כוח

לעבוד והוא לא יצא ליער אלא אם היא תכין לו מנה טובה של קחיצ'רי (מן תבשיל מתוק מאורז עם שעועית, עדשים וקטניות אחרות). "אין ברירה" אמרה האישה "אלך לשכנים, אבקש קצת שמן, אורז ושעועית ואכין לך קחיצ'רי. אבל תלך בינתיים ליער ותביא חבילת זרדים להסקה." הזקן הלך ליער, התחיל לאסוף זרדים יבשים וכל הזמן חשב רק איך יטעם מהקחיצ'רי שאשתו מבשלת, כשיחזור הביתה עם העצים. הוא רצה כבר לשים חבילת זרדים על הגב כשפתאום מבין העצים יצא דוב ושאל: "אמור זקן, לשם מה אתה אוסף זרדים?" "אשתי שלחה אותי להביא זרדים להסקה" ענה האיש במצמוץ שפתיים והוסיף "והיא מכינה לי קחיצ'רי טעים. הו, אילו רק ידעת כמה טעים קחיצ'רי הזה שאשתי תבשל!" עיני הדוב נדלקו וריר התחיל לזול מפיו. "אמור, אם אביא לכם חבילה גדולה של עצים, בעלת הבית תיתן לי לטעום מהקחיצ'רי?" "המ.. אם חבילה תהיה גדולה מספיק, אז יתכן שתיתן" ענה הזקן בפקפוק.

"ואם אביא חבילה במשקל של עשרה סור (זו מידת משקל בפקיסטאן) היא תיתן לי?"
"לא, זה לא מספיק" אמר הזקן שלא האמין כי אשתו בכלל תסכים שהדוב ייטעם מקחיצ'רי
"אתה הרי יודע שזה תבשיל מתוק עשוי מאורז, שומן ועדשים או שעועית. אשתי תזדקק להרבה עץ הסקה כדי לבשל זאת."
"ואם עשרים סור?"
"לא, גם זה לא מספיק. אילו הבאת שלושים, זה אולי יספק אותה."
הדוב מצמץ שפתיים, עיניו הבריקו ואמר:
"טוב, סיכמנו. לך הביתה ואמור לאישה שתשמור לי קחיצ'רי חם ואבוא בקרוב."
חוטב העצים מיהר הביתה כדי לספר לאשתו איזו עסקה טובה עשה עם הדוב. חבילה גדולה של עצים תמורת טעימה מסיר הקחיצ'רי.
"יפה" אמרה האישה "עסקה טובה". אבל כמו כל אישה, לא רצתה להראות לבעלה שהיא מרוצה מאוד ושאלה "וסיכמת עם הדוב כמה קחיצ'רי הוא יאכל? הרי הוא יוכל לבלוע את כל הסיר עוד לפני שאנחנו נטעם כף אחת?"

"כן" חשב החוטב "כאן טעיתי. האישה צודקת. הייתי צריך לסכם עם הדוב על חלקו בתבשיל." "את יודעת" אמר "אנחנו נאכל מהקחיצ'רי קודם, כדי שהדוב לא יבלע את הכל כשיבוא." הם העמידה לפניהם את סיר הקחיצ'רי והתחילו לאכול במרץ, עד שאוזניהם התנדנדו. "רק שלא נשכח את הדוב. צריך להשאיר לו את חלקו" היה מזכיר מדי פעם הזקן. "כן, כן" חזרה אחריו הזקנה בפה מלא "שלא נשכח על המנה שלו." לא עבר זמן כשראו שהסיר התרוקן כליל. "מה נעשה עכשיו?" בחשש גדול שאל הזקן "הרי הדוב יבוא עוד מעט." "אינני יודעת. זה אתה אשם בכל. לא היית צריך לאכול כל כך הרבה" התחילה האישה לנזוף. "את אולי צודקת" ענה הזקן "אבל התיאבון שלך נדלק ממש. אכלת לפחות מחצית הסיר." "מה פתאום!" התרגזה הזקנה "כולם יודעים שגברים אוכלים יותר מנשים." "אף אישה לא זוללת כמוך" החזיר לה הזקן "אבל מה שכבר נעשה, נעשה. עכשיו כבר מאוחר מדי

לריב. לא נשארה אף טיפה של קחיצ'רי והדוב תכף יבוא." "והיה כל כך טוב לקבל ממנו את כל העץ הזה" אמרה האישה. היא חשבה רגע והוסיפה "שמע מה עלה בדעתי. נסגור את הבית, נעמיד את הסיר הריק על התנור ובעצמנו נסתתר בעליית הגג. הדוב יבוא, יראה את הסיר ויחשוב שיצאנו מהבית. הוא יזרוק את העצים, יראה שהסיר ריק, בוודאי ינהום מכעס, אבל אותנו לא יראה, יכעס ויחזור ליער. את העצים הרי לא יסחב בחזרה." הזקן נד בראשו, הפתיעה אותו הערמה של אשתו והסכים לתוכנית שלה. הם סגרו את דלת הבית ובעצמם הסתתרו בעליית הגג. הדוב חשב כל הזמן על הקחיצ'רי המובטח ועבד באמת קשה. לא פשוט לשבור שלושים סור עץ, זה לקח לו זמן רב. "אולי הזקנים יגידו שלא הבאתי מספיק עצים" חשב כל הזמן. אבל בסוף הכין חבילת עצים גדולה ובקושי סחב אותה על גבו לביתם של הזקנים. בבית ראה שעל התנור עומד סיר. הסתכל פנימה וראה שהוא ריק. הו! כמה שכעס הדוב! כולו רעד

"ומה לעשות עם האגסים הירוקים? הרי לא
אשאיר אותם על העץ!". והוא התחיל לאכול
אותם למרות שהיו קשים וחמוצים.
הזקן והזקנה הסתכלו עליו מעליית הגג דרך
חריץ בקיר. אך האישה הזקנה הייתה מצוננת
ובקושי, בקושי התאפקה מעיטוש.
הדוב אסף כבר סיר שלם של אגסים והתחיל
לרדת מהגדר כשהזקנה לא יכלה להתאפק יותר
והתעטשה בקול חזק "אטשי!"
הדוב קפץ מרוב פחד. הוא האמין שמישהו יורה
בו מרובה, הפיל את הסיר עם אגסים על הארץ
והתחיל לברוח כך שרק את העקבים שלו אפשר
היה לראות.
ובסוף חוטב העצים ואשתו גם אכלו את הקחיצ'רי
הטעים, גם נשארו להם הרבה אגסים בשלים וגם
חבילה גדולה של עצים.
ולדוב המסכן נשאר רק כאב בטן מאכילת
האגסים הירוקים

מרוגז. בסיר לא נשאר אף גרגיר של אורז, לא
שעועית אחת או סימן של שומן. נשאר רק ריח
של הקחיצ'רי. דם עלה לעיני הדוב. הוא נהם
מכעס, נעמד על רגליו האחוריות וזעק כמו
משוגע.
"רימו אותי" נהם "עוד תראו, אראה לכם! לא
אשאיר אף חתיכה מהעצים. כולם אקח בחזרה."
אבל, כפי שהזקנה הערמומית חשבה, הוא היה
כבר עייף מאוד ואפילו לא יכול היה לעלות את
העצים חזרה על הגב.
"אבל אתנקם ברמאים" קרא "לא הצלחתי לטעום
מהקחיצ'רי, אבל לפחות הריח יהיה שלי. אקח
איתי את הסיר!" והדוב יצא עם הסיר מהבית. יצא
וראה - מעל הגדר תלויים אגסים זהובים נהדרים.
פיו של הדוב שוב התמלא ריר. הוא היה רעב
מאוד. תוך רגע נעמד על כפות אחוריות, נשען על
הגדר, חטף את האגס הגדול ביותר ובלע אותו
מיד. איזה אגס טעים!
ומיד חשב "למה שלא אקח איתי אגסים? הרי
אוכל לכבד בהם את כל משפחתי." והתחיל
לקטוף את האגסים הבשלים לתוך הסיר הריק.